

Minun Someroni

Minun Someroni täällä Vantaan kivikylästä katsottuna on Paratiisi ja Satumaa. Elin lapsuuteni ja nuoruuteni Muolaantiellä. Asuimme mummon ja äijän, tädin ja setien kanssa 10 vuotta. Sitten isäni osti oman maapaikan läheltä.

Kävin Ollilan kansakoulua 7 vuotta ja sitten kansalaiskoulun, Alaluokilla oli opettajani Luzzi Timperi, joka oli ollut myös äitini opettaja. Äiti oli Paltasta kotoisin, Yläluokilla opettajani olivat Pirkko ja Eino Joro.

Minulla oli tavallinen lapsuus, Oli paljon sukua ympärillä. Serkkuja oli myös lähellä. Ei tullut aika pitkäksi. Leikkikavereita oli.

Talvella kouluun mentiin suksilla tai potkukelkalla. Silloin oli kunnan talvet. Ystäväni Leenan kanssa kuljimme koulumatkat. Joskus jäimme laskettelemaan mäkeä äijänojan varteen, kun oli niin mukavaa.

Rippikouluun menin pyörällä 10km. Ei se tuntunut ollenkaan pitkältä matkalta. Muistan lapsuudesta, kuinka ihanaa oli mennä reen kyydissä joulukirkkoon. Puut olivat kauniin lumisia ja jouluvaloja oli siellä täällä.

Nuoruusaika oli sitten kovempaa menoa. Ensin käytiin Havuharjulla tansseissa. Myöhemmin Esakalliolla. Päivi ystäväni kanssa mentiin veneellä Havuharjulle, eikä lippua ostettu. Ei ollut huolta huomisesta. Oli niin turvallinen olo koko nuoruusiän.

Somero on minulle kaunis muisto. Käyn siellä muutaman kerran vuodessa. Siellä on vielä paljon ystäviä. Puhelimet on sentään kovassa käytössä. Onneksi eivät unohda minua, enkä minä Someroa.